

Psaní se
NEČER
VENÁ

Andrea Stujová

● ■ **pointa**

Psaní se nečervená

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Andrea Stujová
Psaní se nečervená – e-kniha
Copyright © Pointa Publishing s.r.o., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

● ■ pointa

Psaní se
NEČER
VENÁ

Andrea Stujová

Psaní se
NEČER
VENÁ

Andrea Stujová

2021

● ■ **pointa**

PODĚKOVÁNÍ

Tato kniha je důkazem, že sny se mohou stát skutečností. S vděčností a úctou v srdci děkuji všem, kteří jste ve mě věřili a její vznik podpořili.

Děkuji společností Ajala Chocolate a panu Filipu Teplému, beans – mé letité alma mater a panu Robertu Hegenbartovi, Dakacomu – panu Davidu Sobíškovi a paní Šárce Křečkové, a také NetBus Service a NetSystems Solution – a panu Martinu Brandovi. Děkuji za důvěru a spolupráci.

Jmenovitě pak taktéž děkuji osobám, jež se rozhodly knihu i mě podpořit osobně a jako donátoři z řad fyzických osob se stali jejími partnery. Kniha je i především díky Vám na světě a já Vám tak můžu věnovat zápis v mém srdci, stejně jako tyto řádky – a to už navždycky. Poděkování patří: babičce Bohunce, Danče Hájkové, Jaroušku Štancovi, Ladislavu Ocáskovi, Martinu „BEBE“ Beranovi a Michalu Mikešovi.

Samozřejmě, mé obří poděkování patří také mým blízkým megaduším za jejich povzbuzování, přízeň a pomoc při jejím vzniku. Děkuji Bíba, mamče, Janině, Jitce, Kátě a Kátě, Marcelovi, Martě a Olince.

A v neposlední řadě rovněž děkuji Vám všem z řad čtenářů a fandů, kteří jste si knihu zakoupili.

Všech si Vás nesmírně a vesmírně cením!

Vaše autorka
Andrea Stujová

Venuše

Kdo měl tu čest znát moji starou tělesnou schránku, myšleno mou osobu a její nenahraditelný tělesný obal, ať už šlo o jakýkoliv časový úsek mého života, ví, že jsem vždycky byla holka krev a mlíko, jak s oblibou říkával můj tatínek.

A protože rodiče mají vždycky pravdu, a obzvlášť tatínkové, neměla jsem sebemenší důvody věřit v cokoliv jiného. A to i přestože ve skutečnosti moje proporce odpovídaly spíše kultu Věstonické venuše. Osvěty se mi v tomto směru dostalo na základní škole od naší paní učitelky, která při výkladu o době paleolitu dala mou osobu ostatním spolužákům za reálný příklad ztělesnění této sošky. Dnes ji s odstupem času podezřívám, že šlo o její efektivní učební záměr, neboť ve třídě se tehdy nenašel nikdo, kdo by při zkoušení tohoto období pohořel. A aby nedošlo k mýlce. Můžu nyní s ledovým klidem říct, že v této situaci nešlo nakonec o hubu, ale o prsa! Složení naší třídy bylo devatenáct kluků k osmi holkám, i s mou výraznou maličkostí. Takže to, že jsme byli žáky prvního stupně, nakonec neměnilo nic na tom, že samčí pud převýšil ten samičí a pro mnohé jsem se zničehožnic stala něco jako femme fatale, u které při bližším zkoumání dokázali kromě zmíněných viditelných hrudních znaků objevit i přátelskou povahu se svérázným smyslem pro humor. Tehdy jsem, vážení, začala mít svou skutečnou cenu. I když pravda, že z naučného pohledu, cenu doslova historickou!

Abychom si rozuměli. Ono dotáhnout to až na Věstonickou venuši a získat k tomu patřičný nadhled, není věc snadná, natož zábavná. Místo roztomilé holčičky jsem totiž byla vždycky tak nějak větší holčičkou. Na fotografiích ze školky, v řadě šklebících se prťat, vypadám jediná jako malá Godzilla, která svou výškou převyšuje všechny chlapce ve třídě, a děvčátka, co stojí po mém boku, bych svým tělem překryla dvakrát. Ať jsem se snažila vypadat sebelépe, měla jsem nacvičený nebeský úsměv od ucha k uchu a na míru šité šatičky, nezachránilo to nikdy skutečnost, aby mě pan fotograf se slovy „ty seš nějaká veliká, pojď radši sem, aby byli vidět ostatní“, postavil na úplný kraj řady, v pozadí nebo po boku paní učitelky. Občas jsem se tyčila přímo uprostřed jako nepřehlédnutelný Mount Everest. Pamatuji si, jak mě dokonce jeden posílal pryč s tvrzením, že dorost se bude fotit později, tak ať se laskavě nemísím mezi ta mrňata. Vyčnívala jsem, i když jsem nechtěla. Jisté výhody má tělesná schránka začínala mít až později, kdy jsem vypadala mnohem starší, spíš jako dospělá. Tehdy jsem už znala, a někdy využívala, svou věstonickou cenu. Ovšem při dovršení plnoletosti to naopak přestávalo mít svá pozitiva. Osobně jsem si připadala

jako matka po porodu tří dětí, přestože mě možná okolí, vzhledem k nashromážděným tukovým polštářům, tipovalo asi na celou Klapzubovu jedenáctku. Vlastně jsem vypadala spíš jako panáček Michelin. Ale nikomu jsem to neříkala. Stačilo přece, že to bylo vidět.

Co do genové výbavy, tak z linie matčiny strany rodiny jsem prý zdělila nejvíc proporčních stránek. Asi vás nepřekvapí, že se, kupodivu, moje maminka mému vzhledu naprosto vymyká. Byly dokonce situace, kdy se můj dětský mozek zdráhal uvěřit, že jsem její dítě. A nemusím možná uvádět, že k tomu napomohly řečičky všech okolo, které jsem viděla poprvé v životě a kteří se i beztak nezdráhali na mě nenechat nit suchou. Ostatně asi jako na každém děcku, které si v podstatě každý kolemjdoucí dovoluje hodnotit s jakýmsi privilegiem jemu vlastním.

Jistě si vybavíte reklamu, kde mladá žena tlačí kočárek a potká náhodně své známé. Ti při pohledu na ratolest spustí zcela neúprosné a přímé hodnocení vzhledu. Aby dotyčná žena nepochybovala o přesvědčení jejich výroků, které však milé nebyly ani náhodou, dostane se jí shrnutí celkového dojmu rovnou v procentních bodech. Tvůrci zmíněný fenomén vystihli perfektně.

Trychtýřem soudů týkajících se našeho vzezření a vloh, čistě podle subjektivního dojmu posuzovatele, si prošel každý z nás. Troufám si tvrdit, že nejspíš také každý by v inkriminovaném čase ležel raději v bezvědomí, než aby si musel vyslechnout příměry, o které nestál. Vyřčená slova

totiž vaše paměť zaručeně uložila do šuplíku, jehož název je Napořád. A tehdy si i osoba se zdravým sebevědomím uvědomí, že se dá v této souvislosti tvrzení „krása je v očích toho, kdo se dívá“ aplikovat všemožným způsobem. Co naplat, že miskou vah převáží lidské hodnoty, které by se na špici jinak obdivných povahových rysů dostaly jen stěží.

Pro mě vrcholem, podtrhujícím zmíněnou biologickou nejistotu, byla věta zcela cizí paní, kterou jsme s maminkou potkaly při procházce městem. Tam jsme od nás z vesnice jezdívaly za nákupy všeho, co se nedalo pořídit u nás doma v místních potravinách. Což znamená, že jsme tam musely pro všechno ostatní, co nebylo rohlíkem, mlékem nebo salámem gothaj. A vězte, že nepocházím odněkud z Horní-Dolní, kam dosud nepronikl vynález elektřiny. Naše obec leží v dojezdové vzdálenosti Prahy. Nicméně zmíněnou paní, které tímto dodatečně děkuji za reálný příklad prezentace lidské nedostatečnosti, jsem tenkrát pozdravila laskavým a bodře praveným „Dobrý den.“ Přesně tak, jak mě to učili dospělí. To, že ve městě nikoho zdravít nemusím, zatímco u nás na vsi jde o jasně předepsané pravidlo rovnající se trestně vymezenému zákonu, jsem pochopila záhy díky této situaci, ač jsem plnila jen svou povinnost slušně vychované dcery. Ostatně, s mamčinou autoritou po boku jsem se nemohla zachovat jinak. Paní moje zdravice evidentně překvapila, nejspíš i urazila. Švihla po mě úkosným pohledem, zkrabatila čelo, stejně jako Superman si mě změřila bodavými očima,

které dávaly najevo, že jsem pro ni jen drzé malé cosi, a pravila: „No dobrý, ty vlasatý špekáčku v sukýnce.“

Výsledek? Maminku jsem onehdy zažila poprvé sprostou a moje tabula rasa nabyla přesvědčení, že skutečně nejsem dcerou svých rodičů, ale že jsem obživlým a ručně vytvářeným dílem souseda řezníka, který k nám chodí na zabičku a pod rukama se mu rodí skvělé jitrnice.

Takže od té doby jsem přijala za vlastní, že jsem věru unikátní exemplář!

Genetika

Dodnes jsem háklivá na jakýkoliv příměr s odkazem na dědičné znaky, a to i v případě, že se to netýká mé osoby. Aby zazněl alespoň drobný výčet genové linie, kterou mi od mala vštěpovali, vezte, že můj velký zadek je prý jen větší pánví po babičce. Za silná stehna vděčím rovněž jí, a protože

mám nohy trochu do X, logicky mi přimykají k sobě a vždycky přimykát budou (trochu se směju představě, jak by ta kombinace vypadala v případě váhového optima – jako nalomená párátka na zuby?). Naducané a často červené tváře jsou po mamince. Ovšem s poznámkou, že ona tím trpěla hlavně za mlada, čili teď už se to asi nepočítá. A větší prsa jsou výbavou od prababičky. Zde musím podotknout, že tuhle predispozici jsem kdysi jako jedinou vítala. Všechny roky stála v popředí mého věstonického vzhledu. Což ovšem platilo jen do chvíle, než jsem dospěla do současného věku a konečně o něco nižší váhy (paradoxně hlavním klíčem vedoucím k úbytku bylo začít pořádně jíst). Má hrudní chloubka svého času dosahovala čísla tři, někdy více – podle toho, v jakém váhovém rozkvětu jsem se nacházela já nebo finanční obsah peněženky. Když nebyly peníze, což bylo hodně často, byla odkázaná na pobyt v nepřilíh padnoucí podprsence od Vietnamců. Šlo o vypasovaný stan, kam byste lehce schovali hrby velblouda, jen by si přišel jako ve svěrací kazajce. Mé poprsí, svou velikostí obdivná a kyprá krása (aspoň pro někoho), se vždy tyčilo na samém vrcholu mých proporcí. Nad všemi těmi záchrannými kruhy v břišní oblasti, kterým velkolepě dominovalo. Vděčila jsem mu za to, že jsem nesplývala jen v jednu neforemnou hmotu. Fyzikální zákony jsou ovšem neúprosné, a proto může také za lehkou deformaci mé páteře. Pokud tedy nebudu vinu přičítat jen nepadnoucímu spodnímu prádлу, kupovanému jako z nouze ctnost.

Jenže ona majestátnost již pozbyla svého objemu a tvaru. Dnes vypadá spíše jako vytahané, plandavé uši jezevčíka, kterou s urputnou námahou, ale už celkem umně, tvaruji do výrazně menších, béčkových push-up košíčků.

V rejstříku už asi nemusím pokračovat. Sami jistě tušíte, že seznam by to byl skutečně dlouhý a pestrý. Osobně jsem si došla k smířlivému závěru. Jsem vlastně takový panáček Lego. Jen na rozdíl od této známé dětské figurky má každá proporce svého genetického předchůdce, ze kterého jsou dílky postavy složené a nelze je jakkoliv změnit. Jako zpestření si ještě ke každé části lze doplnit personalizované odkazy rodinných příslušníků, které jsem většinou osobně nezažila a znám je jen z pomačkané archivní fotografie.

Myslím, že se dá obecně vzato říci, že skrytým přáním rodiče, a platí to podle mě všeobecně, je vždy touha předat svému dítěti genetickou výbavu, která je v jeho očích, na něm samotném, ta nejlepší možná. Nikdo si ale ve svém vysněném chromozomálním křížení vlastních potomků nepřipouští vliv předchozích generací, natož různé možnosti rodinných mixů každého ze strany partnerů. Platí, že příroda to zařídí po svém. Osobně vypožorovaná statistika jasně ukazuje, že výsledek se rovná opaku, než jaké by bylo vaše hluboké a zbožné přání.

Pamatuji si, jaká vřava se udála kamarádce, která si na adresu prvorozené dcery vyslechla ne jeden příměr. O žádný nestála, a přesto se jich sešlo mnoho. Kladné byste mezi nimi hledali marně. Někdy je až zarážející, jak se všichni,

náhle zjevení gratulující lidé, vynasnaží, aby našli a vyzdvihli jakýkoliv nedostatek. Byť jen drobnou nuanci, kterou spatří. Ať už tak konají vědomě nebo ne, nezdráhají se vytáhnout nejtěžší možný kalibr. Samozřejmě. Lidská zloba a zášť totiž nenosí brýle!

Čili kamarádka se dozvěděla, že dcerka nezapře vzhledem jejího partnera, ale jinak vypadá, jakoby ji ona sama ani neporodila. Nekompromisně srazili k zemi linii jejího žensství. Holčička, která vypadá jako tatínek! Jasný závěr, tečka.

Nejvíce se vyžívaly tetičky. Jedna na adresu novorozeněte pronesla, že kdyby nevěděla, že je to křivochcalka, s určitostí má za to, že je to kluk. Stejně jako táta nemá žádné vlasy a nechybějí jí ani ty jeho výrazné ustupující kouty na čele, což se nikomu nelíbí. Další dodala, že pokud bude své malé stahovat do culíku chmýří, co má na hlavě, udělá to z ní obživlou chodící bowlingovou kuželku s vyvalenými očima. Ať jí je laskavě maminka nechává pořád rozpuštěné. Samo sebou pouze v případě, že jí vůbec nějaké vlasy narostou, o čemž ona absolutně pochybuje. Nejjedovatější z těch sudiček uzavřela hodnocení slovy: „No prostě nezapřete, že holka tvému starému vypadla z pytlíku.“

Nemusím uvádět, že kamarádka-prvorodička horko těžko ovládala hormony svého šestinedělí. Kdyby mohla, zůstaly jí všechny rovnou na špičce boty. I když ji podezřívám, že představy jejich likvidace měla ještě brutálnější. Na celé události jsem viděla jediné a zásadní pozitivum, kterým jsem jakoby hasila tryskající lávu vzteku

a nečekaného ublížení. Bylo jím konstatování, že pokud je pro okolí evidentní, že dcera vypadla manželovi z pytlíku, nemůže tu být přece dodatečně řeč o podezření z nevěry a zanechání kukačky v cizím hnízdě. Uklidnilo ji to a jako pádný argument posloužilo nejednou. Jen nevím, jak bych jí pomohla vypořádat se se situací v případě, když by pronesly, že dcera manželovi vypadla z jeho temné sedací části na těle. Nakonec jsem vlastně ráda za ten zmíněný pytlík. K němu člověk najde alespoň logické vysvětlení, ač jako příměr je to dost nezvyklé.

Prosím, za sebe i za jiné, nesudme genetiku jako lehkou holku, kterou svlíkáme a vnímáme jen očima. Do vínků jí bylo dáno mnohem víc, než co náš zrak vidí nebo mu vidět dovolujeme. Anebo víte co? Povinně všichni pořídme své osobní zlobě brýle! Čím více dioptrií, tím lépe!

Rozkvetlé období

Vybavím si mraky příhod, které nyní působí zábavně. Všechny, na které si vzpomenu, jsou se mnou spjaty v rovnocenném vztahu, jako je samozřejmé, že dýcháme. Patří ke mně. Pravda, když je někomu vyprávím, často jsem podezřívána, že mám bujnou fantazii a schopnost přehánět. Ani jedno nepopírám. Jsem přece ženská. Ve skutečnosti jsem ale především korunovanou sběratelkou všeho NE/možného. Je jedno, jestli v situacích hraji

ústřední roli já, nadbytečné kilogramy, vrcholná absurdita nebo úplně jiné osoby. Nebojím a nestydím se o nich mluvit (o sobě ani o těch lidech).

Že jsem proporcčně vyčnívala odmala, jsem se zmínila. Jako jitrnici mě máte v představách jistě hned od první stránky. V pořádku. To je fotografiemi doložitelný fakt. Existuje fórek, který ale hájí mé území a shrnuje to naprosto jasně: „Nebyla jsem tlustá. Jen viditelnější!”

Na pohled zjevný váhový přebytek nezastínilo na druhou stranu štěstí, že matka příroda mě příznivě obohatila v jiných směrech a oblastech (učili mě, že sebeláska je důležitá). Nejsem žádná hvězda, ale ani se nedá tvrdit, že bych byla ošklivkou Betty (jen pokud mě nevidáte po ránu). Co považuji odjakživa za výhodu, která mi dokázala hrát do karet, je má povaha a schopnost střílet do vlastních řad. Díky humorné nadsázce jsem si pomáhala tvořit barvitější svět. Troufám si tvrdit, že se mi dařilo činit ho o trochu lepším nejen sobě a snažím se v tom pokračovat. Až se dostanu k líčení svých povahových rysů a zlovyků z pověřivosti, které nemám úplně pod kontrolou, pochopíte, že jsem i hodně špatnou interpretací komisaře Monka. Shrnuto podtrženo. Fyzicky a komunikačně jsem vynikala. Což – jak se ukázalo – dokáže být sice záživná, ale vlastně docela nebezpečná a záludná kombinace.

V ničem, co uvedu na svou adresu, opravdu nepřeháním. Věřte, že jsem nikdy nebyla hubená. Neznám pocity, kdy se za vámi lidé otáčejí z důvodu, že se jim líbí. Tedy až na

pohledy, které nesouvisely s mýma hnědýma kukadlama, bujnou kšticí nebo s hezkým úsměvem. Oči ze mě kolemjdoucí nedokázali spustit proto, že obdivovali mou schopnost vypadat i v oblečení XXXL jako hodně špatně vycpaná klobása, s trojkama prsama navíc. Nakonec jsem se naučila svá kila nosit, ale především jsem se naučila sama se sebou spokojeně žít.

Není to tak dlouho, co jsem si díky prožité situaci vzpomněla na sebe samu a největší hmotný debut. Říkala jsem tomu „rozkvetlé období“, přestože do krásy mělo daleko. Šlo o případy, kdy jsem si hrála s váhou na schovávanou. Já jsem neviděla ji a ona radši mě. Ručička na ní totiž dosahovala rekordní mety. Tím názvem jsem vystihla všechny jevy a emoční stavy, kterými jsem si procházela, aniž bych pod sebou podřezávala větev (zmníněná sebeláska přece). Co je blbé, bývá účinné a mně se díky tomu slovnímu spojení o trochu lépe fungovalo. Došlo na něj znovu. Jen se netýkalo přímo mě. Protentokrát. Škoda, že jeho interpretace byla v zásadě tak dekadentní.

Byla jsem na oslavě narozenin, kde se sešla velká skupinka lidí. Šlo o jednu z těch akcí, o které dopředu víte, že tam nebudete znát nikoho, kromě oslavence a jeho nejblížeších. Nemám takové akce moc ráda. Nepatřím ani mezi ty, kteří by s chutí využívali možnosti dostat se tím zdarma k občerstvení a alkoholu. Jsem povětšinou abstinent, měnící se v konzumenta jedné skleničky dvojky, nebo dvou, pouze vzácně a příležitostně. Zato však s velmi pečlivým výběrem

tekutého moku, jeho množství a spolu konzumentů (V mládí pijete bez míry, s kýmkoliv a nic vás nezastaví. Později nepijete vůbec nebo s mírou, s kýmkoliv už to nejde, a i jedna sklenička vás zastavit může.). A přestože jako býk nezapřu vašeň k dobrému jídlu, nevyhledávám příležitosti k interpretaci veřejného obžerství. Ochutnávám, ale nežeru. Rozdíl je to zásadní, ač na fotkách se vzájemně stírá. Podle toho, jak vás na nich zachytí, jste buď provizorním alkoholikem, nebo nenažrancem. Nejsem ani jedním, ačkoliv zvěčněná na momentkách se měním v obojí.

Kromě jubilanta s rodinou bývá zbytek přítomných navěšenými korálky navíc, které se na zmíněných událostech ocitly čistě náhodou. V lepším případě se s někým alespoň letmo znají anebo se pozvaly úplně sami. Vám dá pak sakra práci je od sebe rozeznat a zapamatovat si, kam a ke komu patří. Samostatnou kategorií jsou situace, kdy dotyčný mnoho přátel nemá. Takže, aby se aspoň v tento den cítil žádaný a měl později na co vzpomínat, uchýlí se k tomu, že pozve v podstatě kohokoliv, jen aby zvýšil počet osob, které se na party ocitnou. Kolegyně z práce u toho využívala přímé úměry. Čím více lidí pozvala, tím více zvyšovala počet dárců, který se jí později sešel. Zatímco kolega zase zval všechno živé, co spadalo pod ženský rod. Nebylo proto překvapením, že se k vám na takové akci hlásila třeba dívka, která ve firmě uklízela záchodky a znala vás od vidění. Inu praktická žena a dobrodinec. Ať je to tak, nebo tak, důvody k oslavě i k přítomnosti rozličných

lidí se vždy najdou. U památeční fotografie se lze po letech rozplývat blahem, jak úchvatnou osobností oslavenec byl, když se mu na mejdanu sešlo tolik lidí, kterým na něm záleželo. Naštěstí nic z toho není dogma. Člověk postupně pochopí, že nemusí být všude. Díky zkušenostem se následně naučí rozlišovat, kde a s kým chce čas trávit. Což neplatí v případech, kdy je povinen splnit rodinný či společenský status. Někdy se ale k vašemu překvapení může stát, že událost se z nucené stane přívětivou. Náhody neexistují, výjimky ano.

Kam zařadit poslední společenskou příležitost, kde jsem patřila mezi zvané stálice, ještě stále nevím. Dávno už neplatilo, že bych vynikala v pozici „get up!“ a s heslem „vyprávěj cokoli a zabij to ultratrapný ticho“ jsem přetavovala atmosféru z bodu mrazivého rána na Antarktidě do žárem spalované fatamorgány. Časem totiž mou mladistvou nespoutanost sevřela okovy zdrženlivost – životem získaný artefakt.

Přilepil se tam na mě chlapík, který se dal nejspíš zařadit mezi navěšené korálky. Zнала jsem ho jen letmo z doslechu, pověst ho předcházela sama. Pochopila jsem proč. Klasická témata se vyčerpala dost rychle. Chvástal se snad i v hovorrech o počasí. Vrcholem jeho inteligenční intepretace bylo, že přede mnou několikrát shodil svou partnerku. Zůstala po dětech kulat'oučká. Byla to na pohled hezká a charismatická holka, takže kilogramy navíc jste u ní v podstatě nevnímali. Její muž však na její adresu pronášel veřejně něco ve smyslu,

že když ji teď vidí zezadu, má pocit, že kouká na vypuštěné airbasy, které by radši viděl vepředu a k tomu na správných místech. Došla mi trpělivost. Hnul mi žlučí. Kdybych mu nedosahovala sotva do pasu, vrazila bych mu pořádný políček. Když tak teď nad tím přemýšlím, stačila by bývala jedna trefně mířená rána, kterou by náš výškový rozdíl nelimitoval a splnila by svůj účel mnohem lépe. Jen to není můj styl.

Místo toho ze mě skoro vzteky vylítlo:

„Cože?! Zasloužila by svatozář, když je s tebou! Na každém prstě by mohla mít deset takovejch jako ty! Šedesátá léta dávno minula, ona není Twiggy a ty nejsi americkéj podnikatel se zlatou kreditkou. Ocitla se v rozkvetlým váhovým období. Tečka!“

Když mu obsah záplavy slov konečně došel (spojení jeho příjmače s mým vysílačem chvíli trvalo), odvíjel se náš dialog asi takhle:

„Docela si troufáš, na to, že se úplně neznáme.“ (ne že bych o to na bližší úrovni vůbec stála)

„Za to ty jsi skutečnej charakter. S těmi airbasy ses náramně projevil.“ (mluvit o ženě jako o použitém vybavení svého auta je totiž vážně ctnost)

„Co tím jako chceš říct? Že nejsem pro ženu dost dobrej?“ (kdybych mu na to mohla dát úřední štempl, neváhala bych)

„A myslíš, že je jako dobrý o ní trousit ty výsměšný kravinny?“ (můj výraz bych mohla učit na kurzech sebeovládání)

„Nad tím jsem nepřemejšlel.“

„Jak bys mohl, kdyžž...“ a zbytek věty jsem raději spolkla,

ačkoliv jsem během našeho setkání celkově nabývala pocitu, že o rozum přišel ve chvíli, kdy mu visel bryndák u brady. „Sakra. Máš ji rád? Pokud jo, tak i s těma airbagama přece!“

„No joo. Jasně že jo,“ a odmlčel se.

„A co jsi to mlela o tom rozkvetlým období?“ (vážně – láska hory přenáší)

„Co? Jednoduchý. Je to taková berlička. Označení pro váhovej stav, ve kterým teď tvoje žena je. Líp to všechno vystihuje, aniž bys ji urážel.“

Náhle jako by ho osvítilo a začal se chechtat, dodávaje:

„No tak to doufám, že nepokvete ještě víc!“

Chtěla jsem mu tenkrát říct, že by si měl častěji hlídat poklopec, aby mu tolik nefoukalo na hlavu, ale snížit se tím na jeho úroveň bych si za žádnou cenu nedovolila, a proto jsem se zdržela komentáře (teď už na tom tolik nesejde, takže to přiznat a uvést můžu).

Když už jsem si myslela, že nic převratného se v našem rozhovoru nemůže dál odehrát, z něj nečekaně vypadlo, skoro až hloubavě:

„Hmmm... Vlastně ti to není zlý... Ty, hele, fakt díkyes, letím! Já si na něco vzpomněl!“

A najednou se rozeběhl ke své choti, Mirka se jmenovala, čapnul ji za zadek a cosi jí pošeptal do ucha. Bylo patrné, jak se zarděla a šťouchla ho za to loktem do boku. Stáli vám tam najednou jako dva pubertáci. Situace měla něco do sebe. Působili spokojeně.